



FLORENTINA CHIFU

Cartea cu zâmbet de copil

Lecturi pentru copii
5-12 ani



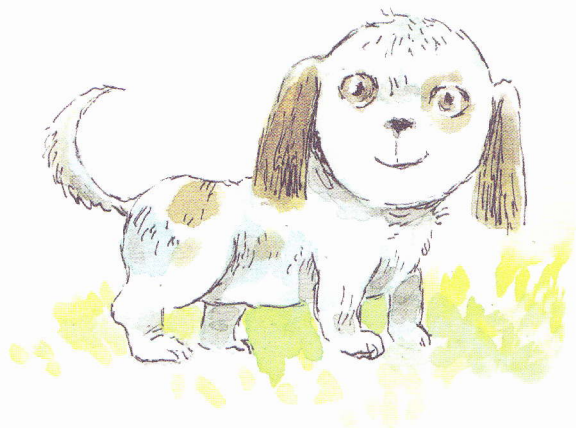
NICULESCU

Florentina Chifu

Cartea cu zâmbet de copil

Lecturi pentru copii 5-12 ani

Ilustrații: Done Stan

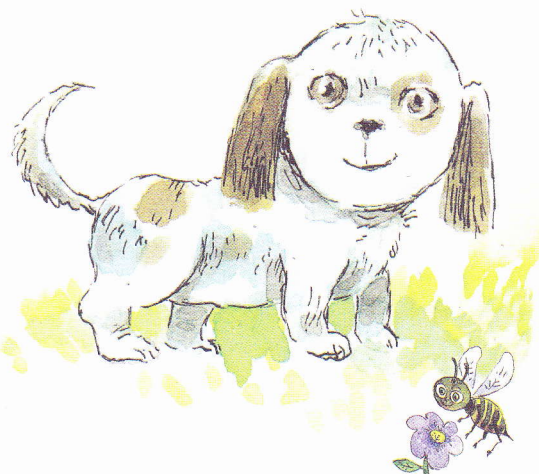


CUPRINS



Cuvânt-înainte	5
CUM MIROASE PRIMĂVARA!	7
FIR DE MĂRȚIȘOR	8
ALBINUȚA DRĂGUȚA	9
ÎNTREBARE – GHICITOARE	12
GAIȚA ACTRIȚĂ	13
CIREȘ COPT	14
CUNUNI DE SÂNZIENE.	15
LA GRĂDINA ZOOLOGICĂ.	16
CE SĂ FIE?	17
CE-AR FI DACĂ?	18
URSULEȚUL POFTICIOS	19
ȘCOALA BOBOCILOR	20
IARNA VESELĂ	21
DARUL LUI ȚIC.	22
UN ZÂMBĂREȚ VORBĂREȚ (poveste de iarnă).	23
VEVERIȚA ȘCOLĂRIȚA	27
LA DERDELUȘ	28
IEPURAȘII VESELI	29
POVESTE DE IARNĂ	30





POVESTEA OMULUI DE ZĂPADĂ	31
PATRU CĂȚELUȘI HOINARI	32
LECȚIE CU RÂTURI MICI	36
PRIMĂVARĂ, BINE AI VENTIT!	37
SCRISORICĂ DE LA FURNICĂ	38
CUM E MAMA?	39
GIRAFA CURIOASĂ	40
PROTESTUL UNEI ZEBRE	41
AVENTURILE FRUMOSULUI RĂȚOI MAC	42
CROCODILUL HAPCIU	45
BALAURUL HARABABURĂ	46
DOI FRAȚI MINUNAȚI	49
DIN NOU LA ȘCOALĂ	50
GOSPODINA VEVERIȚĂ	51
CIULINUL SINGURATIC	52
FĂT-FRUMOS, FIU DE ÎMPĂRAT ȘI CALCULATORUL FERMECAT	53
GREIERELE ȘI FURNICA	56
BALADĂ PENTRU SORA MEA	57
UNDE ÎMI E TABLETA?	58
KITTY E BOLNĂVIOARĂ	60

Cuvânt-înainte

Cartea cu zâmbet de copil ne dezvăluie o poetă capabilă de evoluție, care ne va putea surprinde într-o zi cu poeme grațios-ludice mai potrivite înțelegerii unui public matur. Ne sunt deja familiare ritmurile sprintăre, de inspirație folclorică, ale unor poeme-pastel proiectând un spațiu despre care poeta pare să spună: „Și eu am fost în Arcadia.” Regimul pastoral este însă adesea nuanțat de viraje către fabulă, de sugestii blând-moralizatoare sau de dedublarea sensului literal în sens figurativ, nu de dragul ornamentului retoric, ci pentru a asocia în mintea cititorului planuri foarte diferite de experiență, marcând trecerea de la viețuirea în concretul naturii către registrul înalt, abstract, al gândirii și al cunoașterii.

Albinuța Drăguța este o artă poetică potrivită unei cărți pentru cei mici, protagonista refuzând corvezile vieții ordonate din stup în favoarea unei... cariere literare. Cărțile scrise pe „pergamentele” florilor de câmp alcătuiesc o bibliotecă grație căreia comunitatea asociată atât de des cu societatea oamenilor învață să progreseze. Sensurile naturale dispar într-o ordine a cunoașterii: „Și a fost o mare sărbătoare când regina a descoperit biblioteca din întâmplare. Ea a citit ce o interesa cu uimire: o carte despre înmulțire. Pentru că regina nebunatică era pasionată de matematică.”

Poeta pare să se bucure ea însăși de propria inventivitate, de evidenta ușurință în a construi imagini și a combina ritmuri, jucându-se cu prototipuri generice. *Patru cățeluși hoinari* pleacă în aventură ca eroii din cartea *Vrăjitorul din Oz*, poemul părând să servească unui scenariu didactic (un inventar al preparatelor din lapte). În locul tonului sec, informativ, aflăm însă porunci magice contrastând cu lexicul umil (*Strat de nea/De catifea/Schimbă-te în teamea*), sau un cântecel folcloric despre un misterios tărâm edenic, un paradis al înduioșătoarelor patrupeze: *Peste văi,/Pe-nalte căi,/Printre flori,/Prin trecători,/Unde izvoare/Călătoare/Spun povești/Când le privești,/Împletite-n mii/De șapte...*

CUM MIROASE PRIMĂVARA!

Știi cum miroase primăvara?
A iarbă spune căprioara,
A cuibul drag din țara mea,
Mărturisește-o rândunea.

A flori frumoase pe imăș,
E de părere-un fluturaș,
A faguri dulci, buni ca să-i fure,
Spun ursuleții din pădure.

Și a ciuperci cu miez cărnos,
Zice ariciul pofticios.
Doar a salcâm strâns în ciorchine,
Spun hărnicuțele albine.

A ouă mici de ciocolată!
Strigă copiii de îndată,
Și-a haine noi în tot orașul
Ce ni le-aduce iepurașul!



FIR DE MĂRȚIȘOR

Raze dulci de soare crud,
Ghiocel plăpând și ud,
Gând de dragoste și dor,
Prins în fir de mărțișor.

Zbor înalt de rândunici,
Gâze somnoroase, mici,
Zâmbet cald, scânteietor,
Prinse-n fir de mărțișor.

Trifoiș cu patru foi,
Cântec vesel în zăvoi,
Fluturi grațioși în zbor,
Prinși în fir de mărțișor.

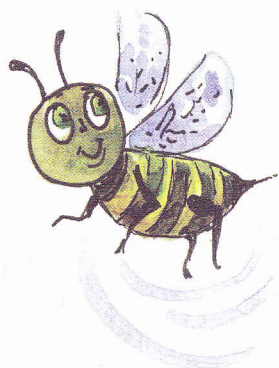
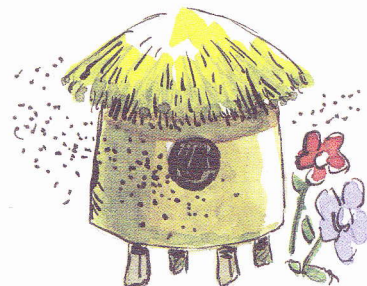
Pus la gâtul fetelor
Să vestească-un gând de dor,
Glas duios, mângâietor,
Zâmbet cald, scânteietor,

Spre înalte stele zbor,
Veselie tuturor,
De noroc aducător,
Pentru tine-un mărțișor.



ALBINUȚA DRĂGUȚA

A fost odată în grădina cu flori de nectar pline o familie mare de albine. Căsuța lor se numește stup. Iar albinele trăiesc în grup. Stupul stă ascuns printre flori și albinele strâng vară de vară gustoase comori. Erau fericite și zilele treceau cu bine, încărcate de miresme de cicoare, sânziene și sulfine.



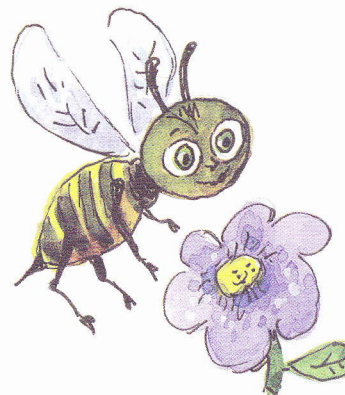
Albinele sunt mici, dar harnice și ascultătoare. Muncesc, zumzăie și adună polen în săculețele de pe picioare. Și în această familie numeroasă, a ieșit într-o zi dintr-un ou o albină, cea mai frumoasă. Avea aripioare străvezii, ochi strălucitori și antenuțe zglobii. Toți au plăcut-o, micuța, și i-au zis Albinuța Drăguța.

Și pentru că timpul trece repede precum se știe, Albinuța Drăguța trebuia să își aleagă o meserie. Mătușa sa îi vorbi cu încântare despre meseria de culegătoare.

— E cel mai frumos să zbori sub razele de soare! Să descoperi culori, parfumuri și să aduci în stup mâncare. Eu am salvat întreaga colonie aducând nectar de păpădie. E minunat să zbori, să te apleci pe o floare în balans, apoi să execuți un dans!

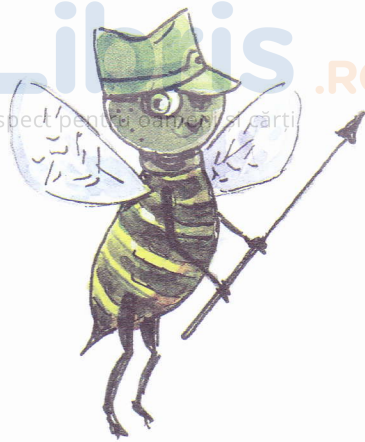
Dar Albinuța Drăguța clătină din cap încruntată:

— Așa ceva n-am să fac niciodată!



— Atunci poate că îți face plăcere să construiești faguri pentru miere, interveni un verișor prea direct. Chiar bunica a fost arhitect. Și numai clădiri în formă de hexagon a avut în proiect.

— Nici această meserie nu mi se potrivește. Eu sunt o persoană care se plictisește. M-am gândit și m-am tot răzgândit: nu pot să fac același lucru la infinit.



Fratele mai mare i-a prezentat înfocat meseria de albină soldat, care apără stupul cu prețul vieții sale de alte insecte și animale.

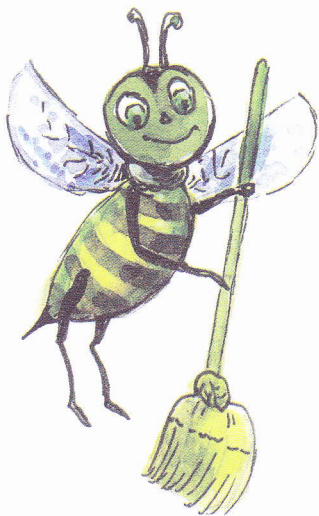
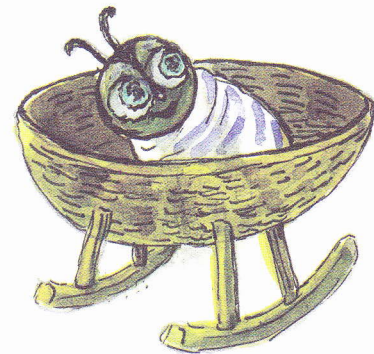
— Nici nu mă gândesc, rosti Albinuța Drăguța hotărâtă. Sunt prea frumoasă pentru asta! E o meserie urâtă. Pentru soldați am un soi de respect, dar nu pot face asta, am propriul proiect.

Sora mai mare i-a vorbit despre pui de albină, de abia ieșiți din găoacea fină. Ei au nevoie de îngrijire, de ajutor și de iubire. Și că albina doică are în colonie cea mai nobilă meserie.

— Meseria aceasta îți vine ca o mânășă! Ești frumoasă, deșteaptă și abilă, am dreptate, mătușă?

— Firește că ai dreptate. Ea știe să le facă pe toate.

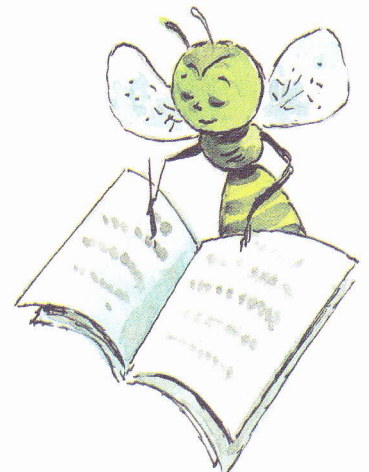
— Nici nu mai stau să vă ascult! zise Albinuța. Puii sunt neascultători și plâng prea mult.



Tensiunea creștea, Albinuța toate meseriile le refuza. Timidă, o nepoată a mai întrebat dacă vrea să facă în stup curat. Ce poate fi mai frumos decât să deretici în stup până când măturile mici se rup? Să nu mai fie niciun strop de praf sau de ceară și totul să fie aliniat în cămară. Albinuța Drăguța s-a strâmbat și a răspuns cu un „nu” răspicat.

Supărarea în familie era mare, pe bună dreptate. Albinuța Drăguța îi făcea de răs în comunitate. Era anormal, vreau să zic, o albină să nu vrea să facă nimic. Iar surorile se temeau că atunci când frigul va veni albinele din stup o vor izgoni. Ca să nu consume din rezervele cu sânge adunate de celelalte surate.

Dar și Albinuța Drăguța era muncitoare. Ea a colindat din floare în floare. Le-a studiat parfumul, nectarul, culorile. A cercetat vântul,



pământul și zărilor. Și, într-un colț de stup, de celelalte departe, a scris carte după carte. Pe foi parfumate de trandafir a scris o carte despre zefir. Pe foi albastre de cicoare a scris o carte despre soare. Pe foi de izmă și de mac din luncă a scris o carte despre muncă. Pe mici petale de iasomie a scris o carte despre prietenie. Și în colțul uitat, fără să zică, a alcătuit o bibliotecă mică.

Și a fost o mare sărbătoare când regina a descoperit biblioteca din întâmplare. Ea a citit ce o interesa cu uimire: o carte despre înmulțire. Pentru că regina nebunatică era pasionată de matematică. Bineînțeles că Albinuța Drăguța a fost lăudată, pentru că era foarte talentată.



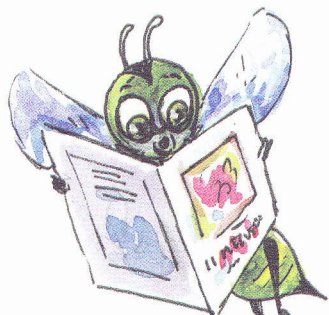
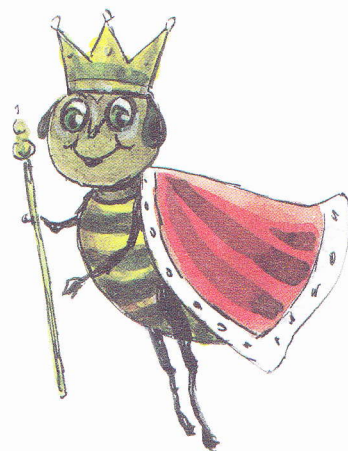
Vestea a trecut din gură în gură și albinele au venit la sala de lectură. Au început să citească și viața să își îmbunătățească.

Au aflat cum să strângă nectarul pe dată, cum să facă mierea mai parfumată, cum să își păstreze rezervele în cămară și cum mai iute se zboară.

Iar când iarna cea rece a venit, albinele nu s-au mai plictisit. Au citit iarna toată cu plăcere, servind câte o porție de miere. Iar în primăvară deveniseră foarte iscusite, pentru că acum erau niște albine erudite.

Albinuța Drăguța, devenită scriitoare, compune și acum opere de valoare. În curând, pentru că are inspirație, va scrie o carte despre educație.

Iar pentru puișori va scrie cum să își aleagă o meserie. Cartea va fi pe foi verzi de busuioc ca să le aducă noroc. Iar pe roșii petale de bujori va scrie cărți pentru voi, cei mai mici cititori. Cărți de învățatură și de povești pline, cărți frumoase cu și despre albine. Iar voi, cititorii ei iubiți, să nu întârziați să le citiți!





ÎNTREBARE – GHICITOARE

Prima rază mai glumeață
L-a trezit de dimineață.
Ursulețul Mormăici
S-a spălat pe ochii mici
Și cu roua florilor
S-a spălat pe botișor.
Mierea-n făguri parfumată
A mâncat-o dintr-o dată.
După masă ce să facă?
A ieșit voios la joacă.
Râd scatii în zăvoi:
— Vino să te joci cu noi!
Pițigoii-i zic zglobii:
— Vrei prieten să ne fi?
Stă și se gândește-un pic,
Dar, deodată, pe botic,
I se-așază-un fluture,
Solzii ca să-și scuture.
Ursul zice: — Acum știu bine,
Aș vrea să mă joc cu tine!
Și se-ntreabă cu mirare:
— Este pasăre sau floare?

